

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 października 2017r. skierowanym przeciwko M. G. powódka (...) spółka akcyjna w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 110 492,45zł. z odsetkami maksymalnymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem zwrotu udzielonej pozwanemu pożyczki (pozew k. 3 – 7, zarządzenie k. 72).

Zapadłym w dniu 27 października 2017r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 82). We wniesionym w dniu 22 listopada 2017r. sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pełnomocnik pozwanego nie negując przytoczonych w pozwie okoliczności faktycznych podniósł, iż zaprzestanie spłaty pożyczki spowodowane było występującymi po jego stronie trudnościami finansowymi i na tej też podstawie wniósł o rozłożenie spłaty powyższego zadłużenia na 100 miesięcznych rat oraz o oddalenie żądania pozwu w zakresie odsetek maksymalnych (sprzeciw k. 86 – 88).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 marca 2016r. strony zawarły umowę pożyczki kwoty 143 000zł., z czego kwota 130 000zł. przelana miała zostać na rachunek bankowy pozwanego, pozostała kwota zaś 13 000zł. stanowić miała należną powódce prowizję. Na podstawie powyższej umowy pozwany zobowiązał się do jej zwrotu w 44 miesięcznych ratach. W par. 5 pkt 1 ppkt b) strony zdecydowały, iż uchybienie terminowi płatności którejkolwiek z rat o 32 dni bądź też jej zapłata w powyższym terminie w niepełnej wysokości uprawniać będzie powódkę do złożenia oświadczenia o postawieniu całej pożyczki w stan natychmiastowej wykonalności. W par. 6 pkt 2 i 3 umowy z kolei zastrzeżono, iż w takiej też sytuacji powódka naliczać może od zadłużenia przeterminowanego odsetki maksymalne od dnia jego powstania (umowa k. 10 – 16). W wykonaniu postanowień powyższej umowy powódka w dniu 11 marca 2016r. przelała na rachunek pozwanego kwotę 130 000zł. (potwierdzenie transakcji k. 21). Ze swej strony pozwany uiszczył w pełnej wysokości pierwszych 10 rat, jedenastą zaś, należną za miesiąc luty 2016r. uregulował jedynie w części, po czym zaprzestał dalszej spłaty zadłużenia (harmonogram spłaty pożyczki po aktualizacji k. 19, potwierdzenia wykonanych operacji k. 22 - 33). Z uwagi powyższe, w dniu 11 maja 2017r. powódka wystosowała do pozwanego oświadczenie o postawieniu niespłaconej części pożyczki w stan natychmiastowej wykonalności (oświadczenie k. 34).

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do brzmienia przepisu art. 720 par. 1 kc., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Wprawdzie w ujęciu Kodeksu cywilnego umowa pożyczki jest umową **darmą** (grzecznościową) i wtedy zbliża się swym charakterem do użyczenia (art. 710 KC), w literaturze prawniczej wskazuje się jednak, iż umowa ta może zostać zawarta również **pod tytułem odpłatnym**. W tym przypadku świadczenie biorącego pożyczkę polega zwykle na zapłacie odsetek (zob. art. 359 KC). Z sytuacją taką mamy do czynienia także w niniejszej sprawie, wniosek powyższy znajduje bowiem oparcie w par. 2 ust. 3 zawartej między stronami umowy. Jak zatem wynika z powyższego, stanowisko pełnomocnika pozwanego domagające się oddalenia powództwa w zakresie odsetek nie znajduje oparcia ani w obowiązujących przepisach ani też w postanowieniach samej umowy. Przewidując wynagrodzenie za korzystanie z kapitału strony umowy pożyczki mogą przy tym określić w umowie wysokość tychże odsetek, co także miało miejsce w niniejszej sprawie, z tym jedynie zastrzeżeniem, iż odsetki te nie mogą przekraczać wysokości odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹–2³ KC). Stosownie do brzmienia powyższej regulacji, maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne), ta zaś z kolei równa jest sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Wedle Obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych, począwszy od dnia 1 stycznia 2016r. wynoszą one 5% w stosunku rocznym, to zaś oznacza, iż powódka uprawniona była naliczać pozwanemu jako wynagrodzenie za korzystanie z udostępnionego mu kapitału odsetki nie przekraczające 10%

w stosunku rocznym. Jak wynika z załączonego przez stronę powodową wyliczenia salda należności z dnia 19 września 2017r., naliczane przez nią odsetki w żadnym z okresów nie przekraczały powyższej wartości (wyliczenia salda k. 9).

Prócz tego, zawarta pomiędzy stronami umowa w jej par. 6 przewidywała konieczność zapłaty odsetek maksymalnych od zadłużenia przeterminowanego za okres od daty jego powstania do dnia zapłaty. Z uwagi na powyższe, żądaniu pozwu udzielić należało ochrony w całości zarówno co do należności głównej jak i skapitalizowanych odsetek, prawidłowości wyliczenia których pełnomocnik pozwanego nie kwestionował, oraz dalszych odsetek dochodzonych na podstawie art. 482 par. 1 kc. od sumy powyższych należności.

Orzekając o żądaniu pozwu sąd nie znalazł jednocześnie podstaw do rozłożenia dochodzonej pozwem należności na raty.

W ocenie sądu proponowane przez pełnomocnika pozwanego rozwiązanie zakładające okres spłaty zadłużenia w 100 miesięcznych ratach, przekraczający zatem w sumie 8 lat, potencjalnie narażać może powoda na szkodę spowodowaną chociażby utratą ekonomicznego znaczenia otrzymywanych świadczeń, jaka dokonać może się w tak odległym okresie czasu. Reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika pozwany nie wykazał jednocześnie, iż jego sytuacja finansowa umożliwia mu spłatę zadłużenia w ratach, których ilość uznać można by za akceptowalną z punktu widzenia powódki. O braku takich możliwości po stronie pozwanego świadczy chociażby fakt, iż od momentu przerwania spłaty pożyczki jeszcze na początku roku 2017r., pozwany od tamtej pory do chwili zamknięcia rozprawy w dniu 19 lutego 2018r., a zatem przez okres około roku, nie dokonał żadnej wpłaty na jej poczet zaciągniętego długu. Z uwagi na powyższe przyjąć należało, iż umożliwienie obecnie jej ratalnej spłaty służyłoby wyłącznie interesowi pozwanego z jednoczesnym pominięciem zasługującego na ochronę interesu powódki.

Wobec tego natomiast, iż powódka nie kwestionowała twierdzeń pełnomocnika pozwanego wskazujących na jego trudną sytuację materialną jako przyczynę zaprzestania wywiązywania się z umowy pożyczki, na podstawie art. 102 kpc. nie obciążono go kosztami postępowania należnymi stronie powodowej z racji utrzymania się przez nią z żądaniem pozwu w całości.

Z/ odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.